

Λευκοθέα, θά παρουσιασθή ἀπόψε στὴ σκηνὴ γιὰ πρώτη φορά;

— Μᾱ δὲν είνε λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ κουνιέσαι ἔτοι! ἀπεκρίνη ὁ Λεφέμπρο.

Η κυρία Σάν-Ζέν ἔκαμε κίνημα θυμού τόσον ἀπότομον, ώστε τὸ μπουκέτο καὶ τὰ γυαλιὰ ποὺ ἡσαν εἰς τὸ χειλός του θεωρεῖσαν τῆς, ἐπεσαν εἰς τὰ κεφάλια τῶν θεατῶν, οἱ ὅποιοι ἐκάθηντο ἀπὸ κάτω.

— Τί μοῦ τέσαμπουνδές ἔκει, κούκλο; Καὶ ἂν ἡ ἡ μικρούλα αὐτὴ ἀπειτυχάνε;

— "Ἐννοια σου, ἔννοια σου καὶ ἡ προστατευομένη σου θὰ ἐπιτύχῃ, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ στρατάρχης." Ἐχεις τύχη ἐσύ· ὅλοι δύσους ἀγαπᾶς ἐπιτυχάνουν καὶ προσδενουν.

Αὐτὸ ἐκολάκευσεν ὀλίγον τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν καὶ ἡσύχασεν. "Ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ἔκεισεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Σοθαρὸς ἀλλὰ καὶ ἰλαρός, φορῶν πάντοτε τὴν ἴδιαν πρασίνην στολήν, ὁ Ναπολέων εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεωρεῖόν του, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ του ἐπιτελείου.

"Ολόκληρον τὸ θεάτρον, δρυιον, τὸ ἀνευφήμησεν ἐνθουσιωδές. Αἱ κραυγαὶ «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!» ἀντήχησαν ἀτελεῖτοι.

Ο Ναπολέων ἐρειδίσασεν, ὑπεκλιθῆ καὶ ἀμέσως ἡ παράστασις ἥρχισεν.

"Ολοὶ οἱ ἥρωες τῆς ἱστορίας αὐτῆς παρεισίσκοντο φυσικά εἰς τὴν αἴθουσαν, διὰ νὰ ἴδουν τὸν θρίακιν τῆς Λευκοθέας, ἡ ὅποια ὑπὸ τὸ φευδώνυμον Νικολίνη, θὰ ἐγίνετο τὴν ἐσπέραν ἀκείνην διάσημος.

Εἰς τὸ φουγιέ τοῦ θεάτρου ἔχορπηδούσεν ὁ γηραιός Δεπρέω, ὁ θεματοφύλαξ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων, διοισθεῖς ἐσχάτως διευθυντῆς τῆς Αὐτοκρατορικῆς Χορευτικῆς Ἀκαδημίας.

Η γήρα Κορμᾶ, τὴν ὄποιαν ὁ Ναπολέων εἶχε διορίη θυρωὸν εἰς τὸ ἀνάκτορον Μαλραϊζόν, ἦτο ἔξηπλωμένη εἰς μίαν πολυθρόναν τοῦ ἔξωστου, ἐφώνησε δὲ μὲ τὴν ἵσχυροτέραν τῆς φωνῆς «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ», διὰν ὁ προστάτης τοῦ προσφίλεσης τῆς μίου ἐνεφανίσθη εἰς τὸ θέατρον.

Τέλος ὁ Λουδοβίκος, ἐν μεγάλῃ στολῇ ὑπαξιωματικοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, εἰς τὴν ὅποιαν τὸν κατέταξεν ὁ Ναπολέων ὀλίγον μετὰ τὴν σύλληψιν τῶν δραστῶν τῆς ἐναγτίου του ἀποπειρας, — τοῦ Καντουντάλ, τοῦ Σαίν-Ζερών καὶ τοῦ Καρμών, — ὁ Λουδοβίκος, περιχαρῆς ἀλλὰ καὶ συγκεκιγμένος, ἐστέκετο παρὰ τὴν θύραν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θεωρείου.

Ἐξαφανα ἔγινε σιωπὴ εἰς δλον τὸ θέατρον, ἡ δρυγήστρα ἀγέκρουσε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ μπαλέτου καὶ ἡ Λευκοθέα, μὲ τρία ἀλαφρὰ πηδήματα, παρουσιάσθη εἰς τὴν σκηνήν.

Τόσον ωραία, τόσον λεπτή, τόσον ἀερώδης, ώστε ὅμοιόματα χειροχρό-

τήματα ὑπεδέχθησαν τὴν εἰσοδὸν τῆς.

Ἐνθαρρυνθεῖσα, ἡ νεάνις ἥρχισε νὰ ἐκτελῇ τὰς διαφόρους φυγόδρας τοῦ χοροῦ τῆς. Ἐπηδοῦσε χαρίεσσα μὲ τὰ ἄκρα τῶν μικρῶν τῆς ποδῶν καὶ ἡτο τόσον ἐλαφρά, ώστε ἐνόμιζες ὅτι δὲν ἥγινε τὸ σανίδωμα. Τὸ σῶμα τῆς ἐλυγίζετο ὡς καλάμιευλύγιστον ὑπὸ τὸ φύσημα τῆς αὔρας καὶ μειδιάμα ἀπεριγράπτως θελκτικὸν ἐφώτις τὸ εὔμορφον προσωπάκι τῆς.

Τὸ τέλος τοῦ χοροῦ ἔκεινον ἦτο ἀληθῆς θριαμβοῦς, τὸν ὅποιον καθίστων θερινῶδες τοῖνας ἀπευθύνει τῶν φίλων τῆς κυρίας Σάν-Ζέν.

Ο ἴδιος ὁ Ναπολέων εἶχε δώση τὸ σύνθημα τῶν χειροκροτημάτων καὶ εἰς πᾶσαν γνωίαν τοῦ θεάτρου ἀντήχει τὸ σύνομα τῆς Νικολίνη.

Ο Λουδοβίκος, εἰς τὴν θύραν πάντοτε τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θεωρείου, ἤκουε μὲ συγκίνησιν τὸν ἐνθουσιώδη ἔκεινον θύριον. Καὶ κατέβαλλε μιτάλους κόπους διὰ νὰ διατηρῇ τὴν στρατιωτικὴν ἀπόθεταν καὶ ἀκαμψίαν.

Το κακόμοιρο τὸ παιδί! ἡταν δρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ τὸ καταίθασον μὲ τὰ χειλικά μαζωμένα στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸ παράπονο, ποὺ ἔσπασε σὲ δυνατὰ κλάματα ὑστερα...

Γιὰ τὸ καλορροϊκό, ἐπρεπε νὰ ἔχῃ καὶ μάνα καὶ πατέρα τὸ παιδί ποὺ θὰ ἀναίβαλλεν εἰς τὸ περάσμα τοῦ πρώτου του:

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!

Ο Ναπολέων ἀνεγνώρισε τὴν «μυγίτων», ποὺ ἐπέμενεν ὀλίγοτε νὰ δομῇ εἰς ταύτια του, καὶ προσανῶς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ νέου, τῷ εἶπε:

— Λογία! Θὰ λάβης μετ' ὀλίγον τὴν εὐκαρίσιαν νάποικησης εἰς τὴν Πρωσίαν τὰς ἐπωμίδας τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ κατόπι νὰ νυμφευθῆς τῆς Νικολίνη.

Καὶ ἐπέρασεν, ἐνῷ ὁ Λουδοβίκος, τρέλλος ἀπὸ τὴν χαράν του, ἐξεφωνησε καὶ πάλι:

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ «ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΚΟΡΜΑ»

ΑΠΟΤΟΧΟΡΙΟ
ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Ἐλμαστε καλεσμένοι ἀπὸ τὴν νύφη στὸ γάμο μίαντος γειτονούλας μας, ποὺ τὴν ἔδωκες ἡ μάνα της σ' ἔνα μακρυνό χωρίδ. Ἡλθε ὁ γαμπρὸς μὲ τὸ συγγενολότερον τὰς φιολιά νὰ τὴν πάρῃ, ἐτοίμασαν τὰ φορτώματα τῆς νύφης, τὴν ἀναίθασον καὶ τὰ βιολία νὰ τὴν πάρῃ, ἐτοίμασαν τὰ φορτώματα τῆς νύφης, τὴν ἀναίθασον καὶ τὰ βιολία νὰ τὴν πάρῃ, ἐτοίμασαν τὰ φορτώματα τῆς νύφης, τὴν ἀναίθασον καὶ τὰ βιολία νὰ τὴν πάρῃ, μὲ τὰ λαδούμενα τὰ συνειθισμένα τραγούδια:

— Ἀφίνω γειά, ἀφίνω γειά, ἀφίνω γειά, μανούλα μου.

— "Ωραν καλή, ωραν καλή, ωραν καλή, ψυχούλα μου.

— "Εχετε γειά, γειτόνισσες καὶ σεις γειτονούλας.

— "Ωραν καλή σου, μάτια μου, λουλούδια νὰ γ' ναι 'μπρός σου-πάρε κλωνιά.

Σάν-ἄρχισαν τὰς δάκρυσαν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὴν νύφη καὶ τὴ μάνα της, κανένας δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

— Βρόντησαν τὰς τουφέκια ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τοῦ γαμπροῦ καὶ δλοι καβαλίκευσαν τὰ μουλάρια τους.

Στὰ υστερανά θυμήτηκαν πέρικα περιγράψαντας τὴν γρείην της νύφης, μέκενην τὴν χορὰ ποὺ είχε πού σα νὰ τοῦ έλεγες: Νὰ ἔγω ἔχω τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Πέρικα περιγράψαντας τὴν γρείην της νύφης, μέκενην τὴν χορὰ ποὺ είχε πού σα νὰ τοῦ έλεγες: Να τοῦντος να τοῦντος τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

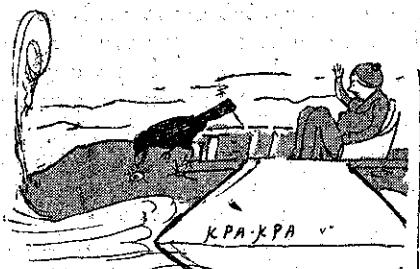
Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

Καταλαβαίνεις τώρα, Ζουρλοκώστα με, πῶς είσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲ σὲν κάθεταις τὸν πατέρα μου, δεν είμαι σὰν ἐσέγα δρφανός.

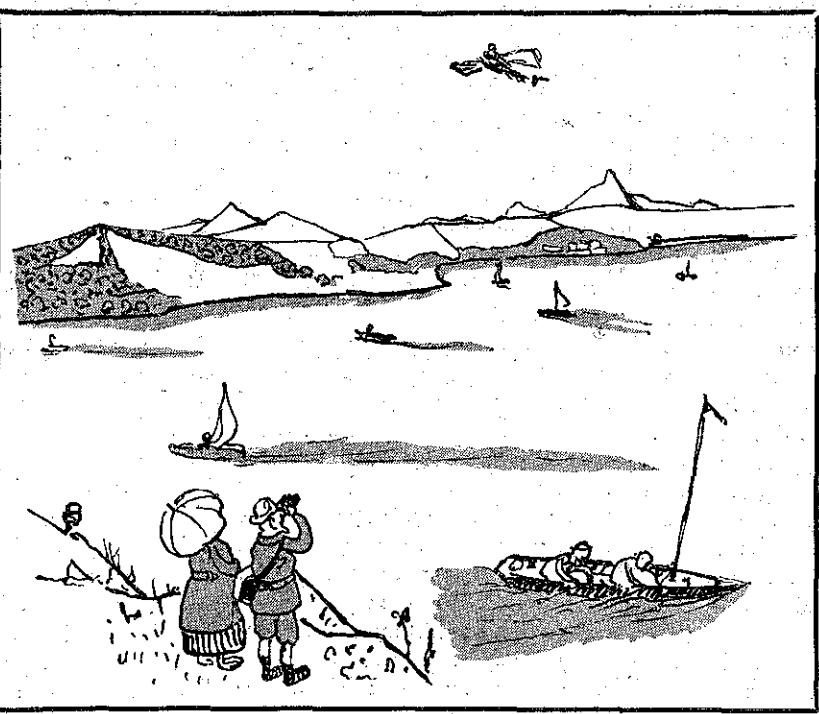

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Δεροναυτικόν μυθιστόρημα ὑπό^τ
Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — «Ο μικρὸς δέροπόρος Λουκιανός, μὲ τὴν ἀδελφήν τὸν Βαβέταν καὶ μὲ τὸν κόρονά του Κρᾶ-Κρᾶ, ἐπιστρέψαντα ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος τὸν υφλὸν κῆρός μας. Υπὸ κατεβρόχθισεν ἐπίσης, καὶ κατευχαριστικόν μένος ἀπὸ τὸ πρόγευμά του, δὲν μᾶς ἔκήτησε τίποτε ἄλλο.»

τὴν παράδοξον ἔκεινην κεφαλήν... Καὶ ἀνεκάλυψε τὸ μάτι... Οἱ κόροις, ὡς γνωστόν, τοελατινονται διὰ τὰ μάτια. Μὲ ἔνα μόνον ραμφίσμὸν ὁ Κρᾶ-Κρᾶ ἔξωσε καὶ κατέφαγε τὸ δεξιὸν μάτι τοῦ κήτους. «Ἐπειτα ἐπῆγεν εἰς τὸ ἀριστερὸν, τὸ κατεβρόχθισεν ἐπίσης, καὶ κατευχαριστικόν μένος ἀπὸ τὸ πρόγευμά του, δὲν μᾶς ἔκήτησε τίποτε ἄλλο.»

Ἐπῆρα τότε ἔνα παμποῦ καὶ ἔπληξα ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος τὸν υφλὸν κῆρός μας. Υπὸ κατεβρόχθισεν ἀπὸ τὸ μάτινό του κολύμβησα.

Μὲ τὴν πρωτοφανῆ φύτην θαλασσίαν ταξειδιωτικὴν ἀμάξαν ἐφέδασκεν εἰς τὸ Μόντε-Κάρλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

«Οσον ἴσχυραὶ καὶ ἀν εἶναι αἱ συγκι-

ἐπιστρέψωμεν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, νὰ ἐπανίδωμεν τοὺς προσφιλεῖς μας γονεῖς, τὴν λατρευτὴν μας θείαν, τὸ ἀγαπητόν μας Ρανού... Ή θαυμασία μας ἀφιέται εἰς Μόντε-Κάρλο ἔξετέθη διὰ μακρῶν εἰς ὀλας τὰς ἐφημερίδας... Οἱ γονεῖς μας τὴν ἔμαθαν, καθ' ὃν χρόνον ἐλάμβαναν καὶ τὸ σύντομόν μας αὐτὸν τηλεγράφημα:

«Ἐφ ο ἀσαμεν, φεύγομεν, καὶ ἀληταὶ ἐν τῷ μισθώμαν!»

Ἄπὸ ωραν εἰς ωραν θὰ μᾶς ἐπειρίμενον. Θὰ ἔξηρχοντο εἰς τὴν παράσαν κάθε στιγμὴν καὶ θὰ ἐπεσκόπουν τὸν οὐρανόν... Κάθε πτηνὸν ποῦ διέσχιζε τὸν οὐρίζοντα, θὰ τοὺς συνεκίνει βαθύτατα. Καὶ θὰ ἔλεγαν:

— Καλέ, νάτους! Αὐτοὶ εἰνε!..
— Ογιάκουμη!

«Ανεγωρήσαμεν λοιπὸν τὸ πρῶτον καὶ πρὸν τὸν δικτύο ἐπεράσαμεν τὰ βουνά τοῦ Ἐστερέλ. Διὰ νάπορούγωμεν τὰς προσθόλας τοῦ ἀνέμου εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ροδανοῦ, ἀπεφάσισα νάκολουθωσαν τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον παρεδέχθησαν, καὶ σιμεγάλοι «αὐτοκινητούσται» διὸ γὰ πηγαίνουν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ Παρκό εἰς τὴν Νίκαιαν. Θὰ ἐπερνούσαμεν ἄνωθεν τοῦ Γκάπ καὶ τοῦ Βαΐν, θὰ ἐφθάναμεν εἰς τὴν Γρενόβλην καὶ θὰ διενυκτερεύσαμεν εἰς τὴν Βουργούνην, διὰ νὰ ἡμπορέσωμεν νὰ φάσωμεν εἰς Ραινσύ τὴν ἐπαύριον πρὸ τῆς μεσημέριας.

Ο Κρᾶ-Κρᾶ ἔσθανετο τοῦ ἀποσθέτος κινδύνου, τῶν

νήσεις τοῦ ἀποσθέτος κινδύνου, τῶν

ὑπερικηγησῶν δυσκολιῶν, δύσαν σύχαρι-

στος καὶ ἀν εἶναι ἡ μεθή τῆς ἐπιτυχίας καὶ τοῦ θριάμβου, πόσον δὲ ἀντά εἶναι μέτρια συγκρινόμενα πρὸς τὴν βαθεῖαν γαράν τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν πατρίδα!..

Θὰ ἡμπορέσωμεν ἡ Βαβέτα καὶ ἔγω, νὰ μείνωμεν πολὺν καιρὸν εἰς τὸ Μόντε-Κάρλο. Θὰ ἔδιδον πρὸς τημήν μας λαμπρότατα γεύματα. Μὲ παρεκάλεσαν γὰ ἔξιστορήσων εἰς μίαν διάλεξιν τοὺς ἀθλητούς μας, οἱ ὅποιοι ἀνέτρεπον δὲν τὰ προγνωστικὰ τῶν διδασκάλων τῆς ἀρχαντικῆς ἐπιστήμης. Μᾶς ἐπέτρεψαν ἀκόμη νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τοὺς ἀρχοδρομικοὺς ἀγῶνας, εἰς τοὺς ὅποιους ή αὐτοφιλοειδῆς μάς ἔχονταί τοις φέρεται τοὺς ἔρριψαν καὶ κατέφαγεν δὲν τὰ πρωταρθρεῖσαν, — ὀλόκληρον περιουσίαν.

Πῶς νὰ διευθύνω τὸ κῆτος πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Προβηγγίας; Επρογενματίσαμεν μὲ πολλὴν δρεξιν καὶ ἡ σαμπάνια μᾶς ἐνέπνευσε μίαν θαυμασίαν ἰδέαν. Ο πιστός Κρᾶ-Κρᾶ μᾶς ἔκήτησε τὸ μερικόν του. Τοῦ ἔρριψα ἐνα κομμάτι κρέας πλησίον τοῦ δεξιοῦ ὄφθαλμοῦ τοῦ κήτους. Ο Κρᾶ-Κρᾶ ωρμήσε, κατεβρόχθισε τὸ κρέας καὶ ἤχισε νὰ ἔξερενα

— Αλλὰ δὲν ἐσκεπτόμεθα ἄλλο παρὰ νὰ

τάπους κωνιγμούς δίλους τοὺς κόρακας ποῦ ἀπαντούσαμεν. Αὐτοὶ τῷ ἀπεκτρίγοντο προσθυότατα καὶ πολλοὶ ἐγκατέλειπον τοὺς σπόρους ποῦ ἐκλεπτον εἰς τοὺς ἄγρους, διὰ νὰ συνοδεύσουν τιμητικῶς ἐπὶ τινα γιλιόμετρα τὸν δύμαντόν των, ὁ δόποις θὰ τοὺς ἐφαίνετο ὁ βασιλεὺς τῶν κοράκων, ἀφοῦ ἐταξίδευε μὲ τόσο περιεργον ὄχημα.

Η Βαβέτα δὲν ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὴν γαράν της. Ἐτραγουδοῦσεν ἀκαταπούστως ὅλα τὰ τραγούδια ποῦ ἡξευρε καὶ ἐκτυπώσεις συθυικᾶς μ' ἔνα ξύλον τὸ κενὸν κάθισμά της, τὸ ἀποίον ἔκαμψε σαὶ τύμπανον. Μοῦ ἔξηρχοντος δὲ ἀπὸ τῶρα τὸ προνύμιον νὰ τὴν ἀφίσω νὰ διηγηθῇ πρώτη αὐτὴ τὰς ωραιοτέρας περιπετείας τοῦ ταξιδίου μας:

— Εἴγω θὰ τοὺς πῶ τὴν ἴστορία τῶν Αραπάδων τῆς Ήλιουπόλεως, ἐγὼ θὰ τοὺς διηγηθῶ τὴν περιπέτειαν μὲ τὴν χαρηλοπάρδαλιν, κ' ἔγω θὰ χαρίσω στὴν θεά Όλυμπια τὰδύο βάσα μὲ τὸ γλυκὸ ποῦ μᾶς ἔδωσε ο Μπανταρποῦ! Αραμπᾶ!

— Αφινα τὴν ἀδελφούλαν μου νὰ λέγῃ διὰ νὰ μὴ τῆς στερήσω τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ τῆς ἀξιέσεις τούτης, θὰ διατάξω μὲ τὸν θάλασσαν τὸν δύναμιν της περιπέτειας τοῦ ταξιδίου μας. Δὲν εἰχαμέν τὰ διαυγῆ νερὰ τῆς λίμνης Μπουρέ. Δὲν εἰχαμέν πάντα παρὰ νὰ λοξοδρομήσωμεν αἵστερος διὰ νὰ φάσωμεν εἰς τὰς πρώτας κορυφαῖς τῆς Πιούρας καὶ ἐκεῖθεν πλέον πόλεος μὲ δύναμιν. Φαίνεται δέ τι ὁ τρανταγμὸς ποῦ μᾶς εύθυνε. Εὰν ο κινητήρης ἐπανένισται τὴν συνήθη του δύναμιν, τὴν ἀγαλάρωσε. Έκτος τούτου, θὰ εἰσῆλθε καὶ θάλασσα εἰς τοὺς κυλίδους... Δὲν ἐπροχωρούσαμεν δύποτε συ-

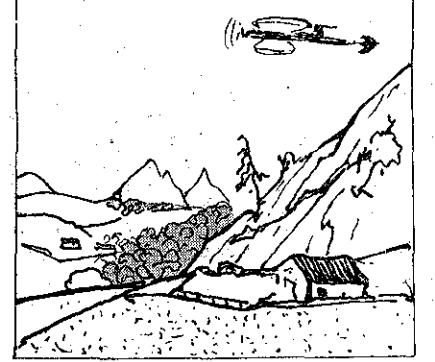
νήσους, καὶ διὰ νὰ εἴμαι ἀφοσιωμένος ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν «Κρᾶ-Κρᾶ».

Ναι μὲν τὸ ἀεροπλάνον μου διετήσει

νήθως. Καὶ αἱ ἐκρήξεις δὲν εἶχαν τὸν καθαρὸν ἔκεινον ἥχον, δόποις εἰνε τὸ τεκμήριον τῆς καλῆς ὑγείας ἐνδὲ κινητῆρος... Εν τούτοις ἐπρεπε νὰ φάσωμεν εἰς τὸ τέραμα!

Παρὰ τὸ βουνόν Λύδον - Λαζαρουζ-«Ωτ», ὑδρέθησεν εἰς ὑψος κηλίων ἔκατεν μέτρων. Τὸ ψυχός αγελωγόντες τοὺς τρεῖς μας κυλίνδρους καὶ ἐπὶ ἡμίτειαν ὀραντέξαμεν μὲ δίλην μας τὴν ταχύτητα. Εθύσισθησεν σχεδὸν κατα κάθετον εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ντράκ, — οἱ σεβαστικῶν ἔπιπλων ἔστι τὴν στιγμὴν ἔκεινην η Βαβέτα δὲν ἐτραγουδοῦσεν... — ἐπεράσαμεν κατέπιν ἀνάμεσος ἀπὸ τὰ βουνά τῆς Γκράντ-Σαρτέζ, καὶ περὶ τὴν μεσημέριαν ἡμέρας μὲ τὰς καθηρεύσαμεν νὰ καθετικάλωμεθα, ὡς εἰς καθέτην Ληφθινόν, εἰς τὰ διαυγῆ νερὰ τῆς λίμνης Μπουρέ. Δὲν εἰχαμέν πάντα παρὰ νὰ λοξοδρομήσωμεν αἵστερος διὰ νὰ φάσωμεν εἰς τὰς πρώτας κορυφαῖς τῆς Πιούρας. Δὲν εἰχαμέν πόλεος μὲ δύναμιν. Φαίνεται δέ τι ὁ τρανταγμὸς ποῦ μᾶς εύθυνε. Εὰν ο κινητήρης ἐπανένισται τὴν συνήθη του δύναμιν, τὴν ἀγαλάρωσε. Έκτος τούτου, θὰ εἰσῆλθε καὶ θάλασσα εἰς τοὺς κυλίδους... Δὲν ἐπροχωρούσαμεν δύποτε συ-

(Ετεῖται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

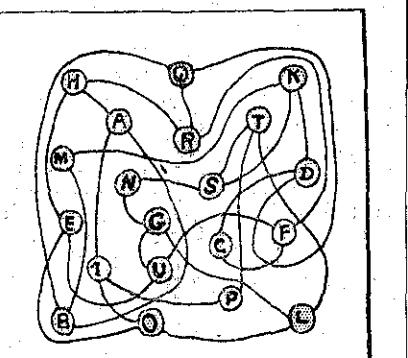

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

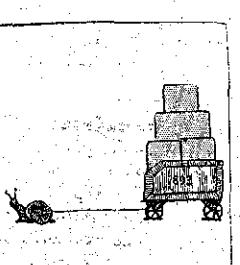
Καλὴ παραμάνα

Ο μικρὸς αὐτὸς ποντικός, ήλικιας δύο ἔβδομάδων, ἀνεμίχθη μὲ τὰ γατάκια καὶ ἀνεντράφη ὑπὸ τῆς γάτας μὲ τὴν συγκινητικῶραν μητρικήν στοργήν! Εἶνε ἀπίστευτον καὶ ὄμως συγένειας μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας. Φαίνεται δέ τι ἡ στοργή τῆς μητέρας-γάτας, ἥτο τόσον μεγάλη, ώστε ἐπεισέσυσται καὶ διὰ τὸ παρείσαντον ποντικόν.

Τεραστία δύναμις

Εἶναι ἀδύνατην νὰ φαγτασθῇ κανεὶς τὴν δύναμιν ποῦ εἴη ὁ σόλιαγκος. Σχετικῶς εἶναι τέραστια. Η ἀπέναντι εἰνών, ἐκ φωτογραφίας, παριστάει ενα σάλιαγκον, ὁ ὅποιος σύρει γωριές καὶ ἔχει ματαγειρισθῆ τὰς γραμμάδες, αἱ ὅποιαι τέμνουν ἐκεῖνην, τὴν δόποιαν ἀποκλουθεῖ μεταξὺ δύο σταθμῶν, οὐτε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ βήματά του. Πόσοι καὶ ποιοι εἶναι οἱ δρόμοι, τοὺς ὅποιους ἔχει νάκολουθηση;

Η λύσις θὰ δημιουργήσει τὸ προσεγγόλιον φύλλον, σελ. 204, δημοσιεύεται πλήρης κατάλογος τῶν Τόμων τῆς 1ης καὶ 2ας Περιόδου τῆς Διαπλάσεως μὲ τὰ εἰς ἐκαστον περιχόμενα μυθιστορήματα.

Εβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ Παιγνίου

* Εορτάνη ὑπὸ τῆς Κρανῆς Νίκης</

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ ΣΑΣ!

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ",

Πρώτης καὶ Δευτέρας Περιόδου

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ της
«Διαπλάσιας» (1879 - 1893)
ἀποτελεῖται ἀπό 24 τόμους, εἰν
τῶν ὅποιαν διτέρχουν μόνον 19. Η τιμὴ τούτων
ποικίλει ὡς ἔξις:

A') Πρὸς δραχμὴν 1
ἕκαστος διὰ τὰς Ἀθήνας,
δρ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρ-
χίας δρ. 1,30 διὰ τὸ Κέ-
ντρον, τιμῶνται: ὁ
4ος τόμος (τοῦ 1882), ὁ
5ος (τοῦ 1883), ὁ 7ος
(Α' Ἑβδαμνία τοῦ 1885),
ὁ 11ος (Α' Ἑξα. τοῦ
1887), ὁ 15ος (Α' τοῦ
1889), ὁ 16ος (Β' τοῦ
1889), ὁ 17ος (Α' τοῦ
1890), ὁ 18ος (Β' τοῦ
1890), ὁ 19ος (Α' τοῦ
1891), ὁ 20ος (Α' τοῦ
1891), ὁ 21ος (Α' τοῦ 1892), ὁ 22ος (Β' τοῦ 1892) καὶ ὁ
23ος (Α' τοῦ 1893). Οἱ ποιοὶ οὗτοι εἰναι ὑποτιμημένοι, διότι
ὑπάρχουν ἀδύτινοι ἀντίτυπα.

B') Ήρος φράγμα 2,50 ἕκαστος, ἥτοι εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν
τιμῶν, οἱ ἐπόμενοι: Οἱ 1ος (τοῦ 1879), ὁ 8ος (Β' Ἑξα. τοῦ
1885), ὁ 9ος (Α' τοῦ 1886), ὁ 12ος (Β' τοῦ 1887), ὁ 14ος
(Β' τοῦ 1888) καὶ ὁ 24ος (Β' τοῦ 1893).

Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 18ος
ἐξηντάθησαν πρὸ πολλοῦ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ της «Διαπλάσιας» (ἀπό τοῦ 1894
μέχρι σήμερον), ἀποτελεῖται ἀπό 17 ἑτησίους, μεγαλητέρους σήματος τόμους,
ἐκ τῶν ὅποιων: Οἱ πέντε πρῶτοι, τῶν ἑτοῦ,
1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, εἰναι ὑποτιμημένοι
καὶ τιμῶνται ἕκαστος, ἀδετος φρ. 3 (ταχυδρομικῶς 3,50), γρυ-
σόδετος φρ. 6 (ταχυδρομικῶς 6,50). Οἱ κατόπιν ἑπτά τόμοι
τῶν ἑτοῦ 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ
1905, τιμῶνται ἕκαστος, ἀδετος φρ. 7 καὶ γρυσόδετος φρ.
10. Τέλος οἱ ἀκόλουθοι πέντε τόμοι, τῶν ἑτοῦ 1906, 1907,
1908, 1909, καὶ 1910, τιμῶνται ἕκαστος ἀδετος φρ. 8 καὶ
γρυσόδετος φρ. 10.

Η ΠΛΗΡΗΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΩΣ»
ἀποτελεῖται κατὰ τάγματά την από 36 τόμους, — ἔκτος τῶν ἑνγι-
τημένων, — τυμένους δραχμὰς ἡ φράγχη 138.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνως εἰκονογραφημένους τούτους
τόμους τῆς «Διαπλάσιας», καλεῖς τῶν ὄποιων εἰναι ἀνέβαττης
τῶν ἀλλων, καὶ ἀποτελεῖ βεβίλιον ἀντοτελές, ἐκτὸς τῆς ἀλλῆς
ποικίλης, τερπῆς καὶ μορφωτικῆς ὑλῆς, τοῦ πλήθους τῶν μικρο-
τέρων διηγημάτων, ποιημάτων, χρονογραφημάτων, γελοιογρα-
φῶν, κωμῳδῶν, δραματίων, μονολόγων, κτλ. κτλ. — περιέχον-
ται καὶ τὰ ἔξις τερπνότατα καὶ διδακτικάτα

Πᾶσα παλαιγελία, συνδευομένη· ὅπο τοῦ ἀντιτίμου, κατὰ προτίμησιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπενδύεται:
πρὸς τὸν ι. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Διευθυντὴ τῆς «Διαπλάσιας» τῶν Παίδων, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, εἰς Αθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΙΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας φετικῶν παιδικῶν περιοδικῶν σύγχρονα, ἀληθεῖς παρασχόντες τὰς τὴν χρόνων ἡμέρας.
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φετικῶν ἡμέρας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:

Ἐπηστία, . . . δρ. 8,- Θεσσαλονίκη, . . . φ. φ. 10,-

Ἐξαμηνος, . . . > 4,50 Θεσσαλονίκης, . . . > 5,50

Τριμηνος, . . . > 2,50 Τείμηνος, . . . > 3,-

Δι: συνδρομαὶ δεχονται: τὴν ἴην ἡμέσιου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ. 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περιόδος Β'. — Τόμος 18ος

Ἐν Αθήναις, 28 Μαΐου 1911

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

ια τὸν Πεπτόν, Επωτε. λ. 10. Εξωτε. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἑταῖν, Α' καὶ Β' περιόδου.

ειμόνται θυματον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οδὸς Εὐριπίδου ἡρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάνειον

Ἐτος 33ον. — Αριθ. 26

Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

[Ρωσικὸν παραμύθι]

Μία φορὰ καὶ ἔναν καιρό, ζοῦσε σὲ κάπιον τόπον ἔνας ἐμπόρος, ὁ ὄπιος, δώδεκα χρόνια ὑπέρ τοῦ ἀπό τὸ γάμο του, ἔμεινε χῆρος μὲ μιὰ μοναχοκόρη. Τὴν ἔλεγαν Βασιλική καὶ ἔξιστις τῆς ἀσύρματης εὐμορφίας τῆς την εἰχαν βρήκαν αὐτὴν οὐραῖς.

Η γυναῖκα τοῦ ἐμπόρου ἐρίλησε τὸ την κόρη της καὶ ἔξεψυχης.

Ο ἐμπόρος ἐξίλαψε καὶ τὴν ἐπένθησε ποταῖς τοῦ θεατρού οὐραῖς. Τὴν γυναικά του καὶ τὴν ἐπένθησε ποταῖς τοῦ θεατρού οὐραῖς.

Ἔταν ὅταν χρονῶν ὅταν ἔχασε τὴν μητέρα την κόρην, τὴν μαρτυρίαν, τὴν εἶδε: — «Ἄκουσε, Βασιλική, καὶ ἔνθυμοῦ τὰ τελευταῖα μυνά λόγια. Εἴγα τώρα πεδαίνω, ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐχή μου, σοῦ ἀφίνω καὶ αὐτὴν καλὴ μητέρα καὶ για τὴν μοναχόρη του.

Μόλις ὥρας παντρεύθηκε τὴν κήρα, εἶδε τὸ λάθος του, γιατὶ δεν ηὔρε τὸ αὐτὴ την καλὴ μητέρα ποτὲ ἡλικίες να εἴρῃ. Τοσαῖς ἐπειδή της Βασιλική ήταν ἡ πλευροφρή τοῦ τόπου, ἡ μητριά της καὶ ἡ κόρες της την ἐμισθοῦσαν, τὴν ἐφθονοῦσαν καὶ ἐκαναν δι, τι μποροῦσαν για νὰ της κέμουν τὴν ζωὴ ἀντόφορη. Γιὰ νὰ λιγνέψῃ, τῆς ἐπέβαλλαν τές ποτε βαρείες δουλείες, καὶ γιὰ νὰ μαυρίσῃ, νασχημίσῃ, τὴν ἐξέθεταν ετὸν ἥλιο καὶ στὸν ἄνεμο.

Η Βασιλική ἐφέροντες ποτὸν γιὰ τὴν κούκλα της, ἀφοῦ τῆς τὸ εἶχε συστῆση ἡ μητέρα της, καὶ συγνὰ ἐστερεῖτο αὐτὴ γιὰ νὰ τὴς δίνῃ τὰ καλλίτερα κομμάτια. Τὸ βράδυ, ὅταν ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐπερτε-

γά την κούκλην, αὐτὴ ἐκλείνετο ετὸν καμαράκι της, ετὴ σοφίτα, ἔβαζε μπροστὰ τὴν κουκλίσα της τὰ φαγιὰ καὶ τὴν μητριά της καὶ τὴν ἐλεγε: «—Νά, μηρούσα μου, τρώγε καὶ ἀκούγε τὰ βάσανά μου. Ζε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ καμμία χασταῖς δὲν βλέπω πατέρα μου. Ζε μαζὶ μητριά μου θὰ μὲ φάρ, θὰ μὲ πεθάνῃ. Πές μου λοιπὸν ἐσύ τι νὰ κάμω;

Η κούκλισα ἐτρωγεῖ όλα τὰ φαγιά, ύστερα παρηγορεῖται τὴν Βασιλική μὲ γλυκὰ λόγια καὶ τὸ πρωὶ τῆς ἐκαμψίσεις ὅλες τές δουλείες. «Ἔτσι η μηρούσα μηρούσα για κάμην δέλες τές μου λόγια...» (Σελ. 205, στ. α').

Η κούκλισα ἐτρωγεῖ όλα τὰ φαγιά,

Πήγανε γρήγορα ετὶς Μπάπας-Γιάγκας! ..
(Σελ. 206, στ. 6.)

Η κούκλισα ἐτρωγεῖ όλα τὰ φαγιά,

ύστερα παρηγορεῖται τὴν Βασιλική μὲ γλυκὰ λόγια καὶ τὸ πρωὶ τῆς ἐκαμψίσεις ὅλες τές δουλείες. «Ἔτσι η μηρούσα μηρούσα για κάμην δέλες τές μου λόγια...» (Σελ. 205, στ. α').